

[Per Stig Møller]

fatter jeg ikke frihed, for nødvendigheden for arbejdsmarkedets parter er altså at bøje sig for 1996-afgørelsen. Og det er jo præcis det, SF har fået.

Denne indblanding i arbejdsmarkedets frihed er direkte i modstrid med den dagsorden, regeringspartierne selv har stemt for, hvor man altså sagde, at parterne i Danmark får mulighed for at implementere foranstaltninger inden for rammerne af aftalesystemet, herunder ved kollektive overenskomster og/eller aftaler – det samme, som hr. Hilmar Sølund advarede imod.

Omkring sanktionsbestemmelserne vil jeg kun sige, at vi fik hjælp fra ministeriet – her fik vi jo hjælp – til tekniske ændringer i forbindelse med EF-direktivet. Det er vores klare opfattelse, at arbejdsmarkedets parter tidligere har været i stand til og derfor også i fremtiden vil være i stand til at løse de seriøse opgaver, sådan som Arbejdsretten jo også er et eksempel på.

Vi har ønsket med ændringsforslagene – og det er min sidste appel til Kristeligt Folkeparti og CD i denne debat – at fastholde lovforslaget på EU-niveauet, og dér er disse ændringer også nødvendige.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Det er ganske uforståeligt, at arbejdsministeren kan stå her og negligere dette lovforslag, som om det ikke har nogen som helst indflydelse på landets erhvervsliv. Man skulle næsten tro, at arbejdsministeren ikke havde fulgt det arbejde, der er foregået i Arbejdsmarkedsudvalget. Vi har fået den ene henvendelse efter den anden. Vi har følt et massivt pres fra dansk erhvervsliv, fordi man virkelig føler sig truet på dette område. Og så står arbejdsministeren alligevel her, som om næsten intet er hændt.

Jeg synes, det er ganske foruroligende også set i lyset af, at selv nogle af fagbevægelsens topfolk har måttet sige fra; men heller ikke det gør tilsyneladende indtryk på arbejdsministeren.

Jeg vil gerne gentage, at når vi påvirker ca. 2.000 af landets største virksomheder, så er det foruroligende. Virksomheder, som har behov for at være konkurrencedygtige, bliver stillet ringere, uanset hvad arbejdsministeren forsøger at bedyre fra denne talerstol. Så selv om

man mildner et katastrofelovforslag, er hverken arbejdsministeren eller denne regering frikendt; det være sig langtfra.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Det var dog en underlig bemærkning fra hr. Per Stig Møller, at nu kunne CD og Kristeligt Folkeparti se, hvorfor Det Konservative Folkeparti ville stemme imod dette lovforslag, nemlig fordi arbejdsministeren sagde, det var bedre end dagsordenen i 1992. Nu er det jo ikke sådan, at vi pr. definition stemmer imod noget, som arbejdsministeren mener er bedre. Vi har det ikke, ligesom hr. Per Stig Møller åbenbart har det, at det er afgørende, hvem det er, der synes tingene er gode, og ikke, hvad der står i forslaget.

Men jeg skal til hr. Per Stig Møllers oplysning sige, at vi er meget godt tilfredse med, at Dansk Arbejdsgiverforening i dag i aviserne meddeler, at dette forslag er bedre end det oprindelige, og derfor stemmer vi med sindsro for det.

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Hr. Per Stig Møller har jo haft det, man vil kalde høj cigarføring, i denne sag og påberåbt sig både den ene og den anden myndighed set med konservative øjne, herunder Arbejdsgiverforeningen, og jeg kan jo forstå – det kommer ikke bag på os – at De Konservative vil stemme imod lovforslaget.

Jeg synes, det hører med til historieskrivningen omkring den dagsorden, som var oplægget til dette lovforslag, at såvel Venstre som De Konservative undlod at stemme, da den i sin tid kom til afstemning. Det viser lidt om, hvordan man kan have forskellige standpunkter, når man har brug for det.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Det er jo blevet almindeligt at sige, at man stiltfærdigt gerne vil sige, så jeg vil også stiltfærdigt gerne sige, at der ikke skal være tvivl om, at vi i SF er skuffet over, at det ikke lykkedes at fastholde, at det havde samme omfang som i den eksisterende lovgivning. Men vi er selvfølgelig for det første glade for, at eksisterende lovgivning ikke forringes, og for andet glade